

at foretage et karaktermord på Danmarks Radio. Det er det, vi er vidner til. Og jeg vil gerne citere statsministeren fra Berlingske Tidende igen:

Jeg synes efterhånden, at det måske ville være meget på sin plads at undersøge, hvordan Danmarks Radio egentlig håndterer de informationer, de får, og hvordan de viderebringer dem. Citat slut.

Det er jo altså et meget lille figenblad, statsministeren har, når han siger, at uha, han vil da ikke lægge pres på nogen eller blande sig i, hvad DR gør, men i øvrigt så lige opfordrer dem sådan en passant til at lave en undersøgelse. Er det ikke i virkeligheden at lægge et pres på DR's redaktionelle miljø?

Kl. 15.15

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Nej, absolut ikke. Jeg har udtalt mig meget omhyggeligt til Berlingske Tidende, vil jeg gerne sige, ved at starte med at understrege, at jeg ikke som statsminister skal blande mig i og heller ikke har noget ønske om at blande mig i Danmarks Radios interne proces. Så har jeg netop brugt udtrykket, at vi er nået dertil, at Danmarks Radio måske kritisk burde undersøge sig selv. Det er ikke noget, regeringen kommer og pådutter nogen, det er virkelig Danmarks Radio selv, der må finde ud af den sag.

Jeg sidder ikke i den situation, at jeg synes, regeringen har et problem her, men jeg synes, Danmarks Radio har et problem, ved at de har formidlet oplysninger af den karakter, som har været indeholdt i Frank Aaen-filmen, og også i den nyhedsdækning, der i hvert fald på visse punkter har været efterfølgende.

Der synes jeg altså, det hører med til fair vilkår i den offentlige debat, at den angrebne part har lov til at forsvare sig.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Hr. Søren Krarup som medspørger.

Søren Krarup (DF):

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han ikke vil give mig ret i, at hele forløbet omkring »Den hemmelige krig« er et vidnesbyrd om, hvor afgørende nødvendig ytringsfriheden er i et samfund.

For vi husker jo alle sammen, hvordan det begyndte, hvordan det i december lød med pauker og trommer og triumf, at der nu kom en film, der afslørede hele det officielle Danmark, og som også nåede frem til, at statsministeren og

regeringen for så vidt skulle under rigsretsanklage.

Så begyndte ytringsfriheden jo at virke, på den måde at sandheden efterhånden kom frem. Og nu står vi altså senest med Nyhedsavisen, der fortæller, hvordan det allerbeste har været bedrag, og hvordan det har været Enhedslisten, der har været den skjulte kraft i denne Guldbrandsenfilm.

Er denne bevægelse fra triumf til depression, fra sejr til defensiv nederlagsstemning, som nu præger dem, der støtter »Den hemmelige krig«, ikke til syvende og sidst et vidnesbyrd om, hvor helt afgørende nødvendig ytringsfriheden er for os alle sammen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jo, det er jeg fuldstændig enig med hr. Søren Krarup i. Og jeg vil godt gentage, hvad jeg også tidligere i eftermiddag har sagt, nemlig at jeg faktisk synes, det er en positiv udvikling og overordentlig kraftig styrkelse af begrebet pressefrihed i Danmark, at vi også er kommet dertil, at medier indbyrdes kan udfolde kritik og selvkritik på mediernes vegne.

Det er faktisk en forholdsvis ny udvikling, og jeg synes, det yderligere er en styrke i et frit folkestyre, at pressen nu selv deltager i den opgave at holde styr på den kritiske journalistik.

Altså, vi skal have kritisk journalistik i samfundet, en kritisk journalistik, der hele tiden holder magthaverne i ørerne. Men der skal jo også være nogle til så at holde medierne i ørene, og der er ingen bedre end medierne selv til at gøre det. Så den udøvelse af ytrings- og pressefriheden synes jeg er et ubetinget gode og et meget stort og positivt skridt fremad.

Søren Krarup (DF):

I november 2001 begyndte jeg første gang at lege politiker. Da oplevede jeg hr. Villy Søvndal, for vi var begge to opstillet nede i Sønderjylland. Jeg oplevede ham i Sønderjyllandshallen og mødte der en retorik, jeg kendte godt fra missionshusene, hvor man med fugtige fingre greb om sin modparts følelsesliv for at fortælle ham, at der ikke var noget som helst, han forstod.

Når jeg nu oplever ham herinde gang på gang, så spørger jeg mig selv: Er det egentlig rimeligt, at en statsminister i den pressede stilling, han har, skal bruge timevis på at være genstand for missionshusretorikken eller spørgsmål, som jo igen og igen bare siger det samme?